

CLASICISMO EN ESPAÑA

- Mentres que en Europa brillaban compositores coma Haydn, Mozart ou Beethoven, en España a situación non resultaba tan favorable. Era dun dos períodos máis pobres da música española, marcada polo dominio da Igrexa e a hexemonía da música italiana establecida polos Borbóns na corte.
- Apenas existían orquestras ou teatros e os músicos españois tiñan que buscar traballo noutros países.
- Entre os músicos españois que destacan neste período atópase Vicente Martín y Soler; e xa no s. XIX, Juan Crisóstomo Arriaga, coñecido co sobrenome do Mozart español, e Fernando Sor.

Vicente Martín y Soler

Juan Crisóstomo Arriaga

Fernando Sor

MÚSICA DE CÁMARA

Os compositores que traballaron nesta época en España fixéronno ao servizo de reis, príncipes ou nobres. Nas casas dos nobres celebrábanse reunións de intelectuais nas que a música era o entretemento favorito. Alí actuaban orquestras e grupos de cámara que estaban ao seu servizo.

Entre estes músicos podemos citar a **Luigi Boccherini**, ao servizo do Infante Luís de Borbón. Nacido en Italia, pero é considerado músico español xa que deixa as súas obras en España sendo o noso país o elemento inspirador da súa música.

En canto á música instrumental o músico máis destacado é o **pai Adoitar**. Con el a música española abandona as canles típicas do barroco e fai a súa entrada no clasicismo.

Discípulo de Scarlatti, e traballou para os reis no Escorial, compoñendo música relixiosa, para a escena e música instrumental, sendo neste último campo onde realiza as achegas máis sobresaíntes.

Compuxo centenaes de sonatas para clave: son obras de gran beleza nas que une aspectos típicos da nosa música (danzas populares) con elementos foráneos. Nelas operárase a transformación da sonata barroca en catro partes en sonata binaria, ademais de supoñer unha modernización da escola española de tecla iniciada con A.de Cabezón.

Fernando Sor, foi un dos grandes guitarristas que logra que este instrumento ocupe, a finais do século XVIII, un lugar do todo privilexiado. Formado na escolanía de Montserrat, destaca sobre todo polas súas creacións para guitarra. Trasladarase a París en 1813, onde coñecerá Cherubini, e iniciará a súa carreira internacional como guitarrista, actuando tamén en Inglaterra e Rusia. Foron famosísimas as súas sonatas, fantasías, divertimentos e valeses.

[Sonata](#)

MÚSICA SINFÓNICA:

Juan Crisóstomo Arriaga:

Gran violinista e compositor desde a infancia. Aos 12 anos compón unha abertura e aos 14 a súa ópera Os escravos felices.

Estuda en París; aos 18 anos é profesor de harmonía despois de dous anos de estudos. Cherubini e outros creeron ver nel a un novo Mozart. Compón obras de inspiración clásica, usando unha linguaxe similar ao de Mozart, Haydn e mesmo Beethoven e Weber, nun momento en que outros músicos españois compoñen unha música moi inspirada polo popular.

[Obertura de Os escravos felices](#)

MÚSICA ESCÉNICA:

- **Ópera:** Durante este século crece a afección pola ópera en España. As grandes representacións facíanse no teatro do Bo Retiro baixo a dirección de Farinelli. Este era o castratti máis importante de toda Europa, e chegou a España sobre o ano 1737. Tras 10 anos despois da súa chegada, Farinelli, vai dominar de forma absoluta todo o panorama musical español. Entre os compositores máis destacados podemos falar de:

Vicente Martín y Soler

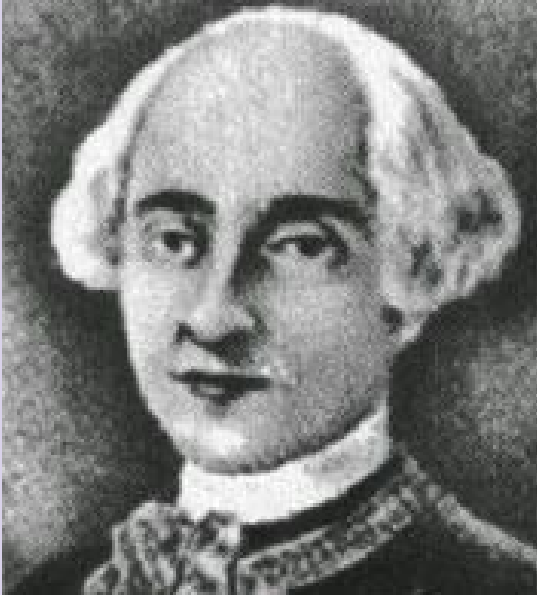
Domingo Terradellas

Vicente Martín y Soler: Naceu en Venecia e tivo grande éxito en Italia, Viena, Londres e San Petersburgo, onde traballou de mestre de capela de Catalina a Grande. É coñecido como Martini o spagnolo. Compuxo obras que chegaron a competir en fama coas de Mozart.

[Una cosa rara](#)

Domingo Terradellas: Estreou varias óperas en Venecia, Roma, e outras cidades europeas.

Zarzuela: Na segunda metade do século XVIII o libretista Ramón de la Cruz en colaboración co músico Antonio Rodríguez de Hita introducen importantes cambios na zarzuela, incrementando a incorporación de elementos populares, cadros de costumes e un claro realismo ao recibir as influencias da ópera bufa.

Tonadilla: Novo xénero de música para a escena típico español. Era máis popular que a zarzuela. Comeza a coller importancia arredor do 1750 e durante os próximos 50 anos vai encher todos os teatros e currais de comedia de Madrid.

Podemos definila como unha breve obra escénica cantada e falada, intermedio satírico de comedias que ataca ás clases sociais, rebélase contra os estranxeirismos e caracterízase polo seu pintorismo, incluíndo toda clase de cancións e danzas populares españolas e ata coloniais.

As súas características son:

- Representábanse nos incrementos das comedias ou tamén se podían representar de maneira intermitente.
- Habíaas desde para 1 ata 6 personaxes extraídos da vida cotiá: verteros, hortelanos, músicos, poetas, etc.
- A súa temática era variada: amores, desenganos, celos, vinganzas, etc.
- Musicalmente inspirábase no folclore español. Os ritmos, melodías, danzas e os instrumentos son de características nacionais.
- A súa estrutura musical e dramática adoitaba ser tripartita: ABA: introducción do tema, coplas e final.